

HELTENE KAN OGSÅ DØ

Af Christian Valsted

Den 16. oktober 2007 mistede 130 soldater deres kompagnichef, to børn deres far, en mor og far deres søn, en kone sin mand og Rødovre en borger. Han var elsket af sine nærmeste, forgudet af sine mænd og stålfast i troen på at gøre en forskel. Han voksede op i et pacifistisk hjem, var passioneret FCK-fan, opfandt Armadillo-be-grebet og har elevklas-ser opkaldt efter sig på Hærens Officersskole. Dette er historien om Major Anders Johan Stæhr Storrud, der faldt i krig.

Foto: Jens Panduro

Trine besøgte sin far på kirkegården på mærkedage og når hun ellers har brug for det. "Jeg tænker på min far mindst én gang om dagen. Savnet er enormt, men jeg er blevet bedre til at håndtere mine følelser," siger Trine. Foto: Red.

- GARNISONS KIRKEGÅRD, 2018.

"Det er vist her et sted," siger Trine og stopper op for at orientere sig.

"Ja, den er god nok. Det er her," siger hun og går i raske skridt ned langs en sti flankeret af gravsten på begge sider.

Fuglekvidder og lyden af grus under skoalerne har erstattet den tunge trafikstøj fra Dag Hammarskjölds Allé. Garnisons Kirkegården ligger kun et stenkast fra Østerport Station, men det er ikke til at høre. Stilheden er nærmest larmende.

"Her ligger han så," siger Trine og stopper op. På den grå gravsten står hendes fars navn, fødselsdag og dødsdag med hvide bogstaver. Armadillo-logoet pryder også gravstenen. Logoet af det robuste bæltedyr, som Anders skabte under sin første udsendelse i Kosovo, og som senere fulgte ham i Irak og Afghanistan og som i dag er et af de stærkeste danske symboler på internationale krigsmissioner.

Trine har ikke tal på, hvor mange gan-

ge hun har besøgt kirkegården for at sige 'nej' til sin far. I årene efter hans død kom hun her ofte sammen med hendes mor og lillebror, men i de tidligere teenageår begyndte hun at tage turen fra Rødovre til Østerbro på egen hånd. Ofte sidder hun og taler med ham. Andre gange hører hun musik og sidder på en sten, der er tilhugget som en lille skammel.

"Jeg er ateist og slet ikke troende, men jeg

bejde sorgen," fortæller Trine.

Til oktober er det 11 år siden, at møjor Anders Johan Stæhr Storrud faldt i kamp i Afghanistan og Trine mistede sin far.

FARVEL, FAR

Det var en varm sommerdag i august 2007, at Anders gik ud af havelågen i den gule murstensvilla på Kamstrupvej, vinkede farvel til Susie, Ståle og Trine for at sætte sig

"Missionen er for farlig og vi kommer ikke alle sammen med hjem i live"

- Anders Storrud

op i en flyvemaskine og rejse mod krigsland. Trine var ikke med i lufthavnen. Det var familien aldrig. Susie var ikke meget for de følelsesladede afskeds-scener, så familien blev hjemme. Trine kan ikke huske meget

taler med ham alligevel og fortæller om mit liv. Både når det går godt og når jeg har det svært. Jeg håber, han måske lytter med et sted. Det gør han nok ikke, men det er en rar tanke og det hjælper mig med at bear-

fra dagen. Hun husker svagt, at hendes far vist nok havde lovet hende at bygge en ny legeplads til hende og lillebror Ståle i familiens have, når han kom hjem, men måske har hun bare fået det fortalt. Trine var seks år gammel og skulle starte i 0. Klasse på Nyager Skole efter sommerferien. At hendes far skulle rejse og være væk længere tid ad gangen, var ikke nyt. Det havde Trine oplevet mange gange før, og han vendte altid hjem med en barmse i sine omfavnende arme. Denne gang ventede der også en legeplads. Sådan blev det ikke. Denne gang var det anderledes.

Trine husker tydeligt den dag, da hendes mor kom ind i stuen og satte sig ned på knæ ved siden af hende. Når hun lukker øjnene, kan hun se det hele for sig igen. Hvordan hun sammen med sin kusine sad på stuegulvet og hvordan de tegnede ponyer, der spiste is i alle regnbuens farver.

"Jeg skal fortælle dig noget forføreligt. Din far er død."

Anders var rejst til Afghanistan, da Trine startede i skole, men de to havde været på inspektionstur på Nyager Skole et halvt år forinden. Foto: Privat

Anders på morfar Håreiks arm. Anders besøgte ofte sin morfar og morfar om sommeren i den norske by Drøbak. Foto: Privat

Anders Storrud døde den 16. oktober 2007. Han blev 34 år. Foto: Privat

Kusinen tog hænderne op foran øjnene som et værn mod skræk-beskeden. Selv kunne hun ikke tro, det var sandt. Hun løb ud i køkkenet til sin mor, som sad på gulvet og græd sammen med farmor. Traine vidste ikke, hvor hun skulle kigge hen. Hun havde ikke set mor og farmor sådan før. Hun blev bangede og burde ikke kigge. I stedet fokuserede hun på en lille gulerod på køkkenbordet og kunne stadig ikke tro, at hendes far var død.

DET GRØNNE HELVEDE

- AFGHANISTAN, AUGUST 2007.

Ved indgangen til patruljebasen 'Golf Bravo 8-1' hang der et papskilt, der skulle minde soldaterne om, at de ikke var kommet til Afghanistan for at holde ferie. 'Welcome to the frontline - Taleban 200 mtrs' stod der på det interimistiske skilt, der også var udstyret med en pil, der viste, i hvilken retning slaget skulle stå. Hold 4 ankom i august 2007 og flyttede ind i tre patruljebaser. En patruljebase blev oprettet nordpå, en gruppe af kompagniets spejdersektion bemandede 'Golf Bravo 8-1', der var den yderste forpost mod Taleban og fra FOB Sandford (forward Operating Base) styrede kompagnichef Anders Storrud tempoet på de offensive operationer.

Basen var omkranset af en høj mur og gik man gennem portene, kiggede man krigen lige i øjnene. Floddalen i Upper Gereshk Valley var kendt som et tilholdssted for Taleban og det var ikke uden grund, at englænderne kaldte dalen for 'The valley of death'. Det skulle de danske soldater hurtigt få at føle.

Ørtenbasen lå kun få hundrede meter fra et bevokset område, der med et tropisk og nærmest jungleagtigt klima havde fået tilnavnet Green Zone. Den grønne zone var enormt frugtbar og strakte sig omkring 60 kilometer nordpå langs med Helmand-floden.

I breve hjem til familie og venner, skrev Anders, at konurasten fra det støvede og åbne ørkenlandskab til Green Zone var voldsom og at grænsen var knivskarpt. Klimaet skiftede fra varmt og tørt til fugtigt og frodigt indenfor 100 meter.

"Det er majssæson, så sigtbarheden er utrolig ringe, med de vanskeligheder det nu medfører. Det bliver under alle omstændigheder spændende, hvis vi skal operere derhede," skrev han i et brev den 27. august. Uden at gå i detaljer gjorde han det klart, at det ville blive rigeligt at arbejde med i Afghanistan, men at familien ikke skulle bekymre sig.

Selv var han godt klar over, at missionen ville koste liv.

DEN FJØDTE SOLDAT

Det stod skrevet i stjernerne, at den lille dreng, der kom til Verden på Ringsted Sygehus den 22. april 1973, skulle blive soldat. Det var en påskesøndag ved 18-tiden og Anders blev født som norsk statsborger. Mor-Liv var rejst fra Norge til Danmark for at studere på sygeplejeskolen og Anders biologiske far var soldat. Kasernen i Ringsted og sygeplejeskolen lå lige over for hinanden og der var, med Livs egne ord, 'et evigt renden frem og tilbage'.

Da Liv blev gravid viste det sig, at Anders' far allerede havde kone og børn. Bortset fra et enkelt visit efter fødslen, så han aldrig Anders.

Liv tog sig derimod kærligt, at sin lille søn og i Anders' første to leveår boede de i Vallø. Sidenhen flyttede Liv tættere på hovedstaden og Anders voksede op på både Nørrebro, Vesterbro og på Amager. Som 4-årig blev den lille dreng adopteret af Livs mand Carsten, og fra den dag betragtede han Carsten som sin rigtige far. Anders tog også senere Carstens efternavn 'Stærh' til sig og havde ikke behov for at opsøge sit faderlig ophav ud fra den logik, at der ingen idé var i at opsøge en person, som ikke ønskede at se ham. Så sådan blev det.

Fra en tidlig alder var der mange kvinder i Anders liv og det var måske en af grundene til, at Anders blev særligt glad for Carsten og knyttede et helt særligt bånd til sin mors nye mand.

Carsten og Liv var begge uprægede pacifister og reaververe. I det venstreorienterede hjem måtte Anders ikke lege med våben, men hver gang familien var i skoven, samlede han pinde op og sagde det var 'pind-storer', når han rettede dem mod sin mor og sagde 'bang'. Fra en tidlig alder var den lille dreng fascineret af soldater, kampvogne, uniformer og alt, hvad der rimede på krig. Liv mindes, at den lille dreng allerede i en alder af 3 år fortalte hende, at han gerne ville være soldat, når han en dag blev stor.

Anders morfar Håreik havde været en del af den norske modstandsbevægelse 'Milorg' under 2. Verdenskrig og Anders var stolt af sin morfars indsats for fædrelandet og generelt var han stærkt interesseret i besættelsen og 2. Verdenskrig. Måske var det Håreik, der inspirerede Anders til at gå militærvejen, måske var det forældrenes forbud og pacifisme, der gjorde ham trodsig. Måske var det begge ting.

IKKE ALLE KOMMER HJEM

Få måneder inden udsendelsen til Afghanistan var Anders meget i tvivl om, hvorvidt det var forsvarligt at sende soldater til området.

I Rigshospitalets cafeteria gik han en forårsdag hvileløst rundt, imens frustrationen lyste ud af ham. Carsten var syg og indlagt på Riget og mens familien fik en pause over en kop kaffe, kredsede Anders tanker om den krig, han snart blev en del af. Hold 4 var få måneder fra at skulle i kamp i den

måske farligste krigszone i Afghanistan, og tankerne gik netop til det nye krigsbillede.

"Missionen er for farlig og vi kommer ikke alle sammen er hjem i live," sagde han til Liv på Riget. I stedet for ørkenkrig, som mændene var trænet til, skulle Hold 4 indsejtes i Helmand-provinsen.

"Det kan jeg ikke udsætte mine mænd for," sagde Anders, men sådan blev det.

Hele bataljonen havde trænet på militære operationer i den afghanske ørken, men i juni måned, to måneder før afgang, blev det, efter forhandlinger med briterne i området, besluttet, at bataljonen, under ledelse af Kim Kristensen, skulle have ansvaret for 'Battle Group Center i Helmand'. Helmand var ikke nyt militærland for de danske tropper, men det var opgaverne og mødet med området blev lige så hårdt som frøgt.

Som chef for den danske bataljon havde Kim Kristensen ansvaret for at sammen sætte det hold, der skulle til Afghanistan i august 2007. Han kendte ikke Anders Storrud personligt, men flere omtalte offiøren i rosende vendinger og da Kim mødte Anders, stod det meget hurtigt klart, at Anders Storrud var et lysende talent og den helt rigtige mand til jobbet som kompagnichef.

Kim Kristensen drøftede det nye krigsscenario med Anders og de var enige om, at de kunne løfte opgaven, selvom missionen var langt farligere, end hvad tidligere hold havde været udsat for. Det var den farligste krigszone i Afghanistan, men samtidig en oplagt mulighed for de danske tropper til at skabe resultater ved at presse Taleban ud af området, så civilbefolkningen kunne flytte tilbage. Det nye krigsbillede kunne blive en succeshistorie, men det nye krigsscenario fik nogle soldater til at melde fra. Krigen var for farlig.

Få dage efter det blev kendt, at Anders skulle være chef for den enhed, der skulle

indsættes i frontlinjen, var sagen imidlertid en helt anden. Her meldte mange soldater sig klar til kamp. Anders Storrud var ikke bare populær. Han var elsker af sine mænd. Som delingsfører i Kosovo og i Irak havde han vist, at hvis han gik forrest, kunne der ikke ske dem noget.

ØBERSTEN FRA GYMNASIET

I skolen gik Anders også forrest og visse vejen. Det fortæller vennen og klassekammeraten Laurits Laursen. Han kom ofte hos Anders på Vejlands Allé tæt på Amager Fælled og hjemme hos Liv og Carsten folte Laurits sig som en del af familien.

Anders og Laurits gik i parallelklasse fra 3. til 9. klasse på Sankt Annæ, men blev først rigtig gode venner, da de komme i samme klasse i gymnasiet. De sang begge i drengekoret og var begge solister. Anders gik sent i puberteten, så han sang med i koret længe. Han havde en klar og sikker sopran, hvilket gav ham en vis respekt i skolen, husker Laurits Laursen, der dog allerede i skolegården oplevede, hvordan Anders lederevner og fascination for militæret kom til udtryk. Anders blev kaldt Anders S, da der var tre andre i klassen, der hed Anders. Anders S blev hurtigt til Anders Esso og da han i 5. og 6. klasse styrede slagets gang i tvekampe mod parallelklasserne på skolen, blev han til general Esso. Sidenhen fik han tilnavnet 'Obersten' i gymnasiet.

"Vi fik klistermærker på tøjet og nærmest inddelt i rangorden," husker Laurits Laursen, der betegner Anders som sin bedste ven.

"Navnet Oberst kom helt naturligt, fordi han havde en nærmest sygelige fascination af alt militært," fortæller Laurits, der husker, hvordan Anders værelse var dekoreret med militærhjelme, russiske flag og på døren hang en tavle, hvor der stod 'Ifrøhold ved kvarteret' med gotiske bogstaver.

"Vi havde samme humor og selvom hele militæruniverset ikke interesserede mig voldsomt, var Anders dygtig til at tilegne sig viden og formidle det på en måde, så jeg også synes, det var spændende," fortæller Laurits, der tror, at Anders til dels valgte sin karriere som et oprør mod sine venstreorienterede forældre.

De to kammerater holdt tæt kontakt med hinanden efter gymnasiet. De delte interessen for musik og gik i byen og drak bøjere, som så mange andre. Når Anders skulle på missioner og være væk hjemmefra, havde han altid for vane at ringe til Laurits og sige farvel. Det gjorde han også få dage inden rejsen til Afghanistan.

Som soldat var Anders Storrud handlekraftig, proaktiv, offensivt tænkende, beslutsom og han besad samtidig et stort menneskeligt overskud der gjorde, at mændene var parat til at dø for deres leder. Han var den perfekte soldat.

Foto: Privat

Laurits husker stadig samtalen og ærdringen i Anders' tomefald.

"Han spurgte mig, om jeg ville være der for Susie og børnene, hvis der skete ham noget og jeg svarede, at selvfølgelig ville jeg det. Det skulle han ikke spekulere over og mere snakkede vi ikke om det, for det ville jo ikke ske, men han var bekymret over missionen. Det fornemmede jeg tydeligt," husker Laurits, der selv lige var blevet fan for første gang, da hans bedste ven døde i Afghanistan. Han har aldrig fået bearbejdet sorgen og har stadig svært ved tale om Anders.

"Når vi talte om krigen, talte vi aldrig om konsekvenser. Om døden. Måske troede han også selv, at han var uuddelig. Jeg går vel stadig rundt med et sår indeni. Anders' død gjorde noget ved min personlighed og selvom jeg på en eller anden måde er kommet videre, er Anders død stadig et stort ubearbejdet tab for mig," siger Laurits.

I MORGEN ANGRIBER VI IGEN

De danske soldater havde en klar mission i Afghanistan. At skabe de bedste forudsætninger for civiludvikling for de godt 50.000 indbyggere, der var flygtet og fordrevet fra byen Geshik af Taleban. Det var et frodigt område med valmue dyrkning og opiumproduktion, men samtidig et udfordret område, og nok det farligste sted i Afghanistan.

Området ved Helmand-floden var kendt som et tilholdssted for Taleban, men med flere vellykkede missioner var det lykkedes at presse Taleban længere tilbage og resultaterne kunne ses med det samme. Befolkningen vendte tilbage.

Anders Storrud stod i spidsen for den militære offensiv i Upper Geshik Valley og at opgaven var dødsensfarlig, fik de hurtigt at føle. To konstabler i kompagniet blev dræbt på tragisk vis som følge af 'Friendly fire', da englænderne havde forvekslet en dansk patruljebase med en fjendtlig morterstilling. Som kompagnichef for de faldne soldater var det Anders Storruds opgave at skrive de personlige breve, der skulle med kisterne hjem til de to dræbtes efterladte.

En opgave, der skulle løses, selv om den var smertelig. Hvert et ord blev vægtet, da Anders en sen aftenime skrev brevene i sin pansrede mandskabsvogn (PMV). På gulvet i bætedyret lå der flere sammenkrølede kladder. Batajonschef Kim Kristensen så lyset fra vognen og gik hen og satte sig ved siden af Anders, der med tårer løbende ned af kinderne kæmpede med den svære opgave. Han havde ikke brug for hjælp til at skrive brevene, men han havde behov for at fortælle, hvor hårdt det var. I det store bætedyret fik de to chefer sig en snak om livet og døden, men også om, hvad der skulle ske i morgen tidlig. I morgen angriber vi igen.

STEG I GRADERNE

Det var alt andet end tilfældigt, at Anders Storrud valgte militærvejen. Faktisk var han så stålset på at gøre karriere indenfor forsvaret, at andre uddannelsesmuligheder slet ikke blev overvejet. Efter studentereksamen fra Sankt Annæ Gymnasium havde Anders et håb om at komme direkte i militæret, men til den værnepligtige session trak han i første omgang frinumner. Han fik i stedet arbejde på en tankstation og på et plejehjem, inden han som 19-årig blev en del af Telegrafregimentet i 1994, hvor han året efter blev udnævnt til sergent. Anders mor Liv håbede, at Anders herefter ville uddanne sig til kommunikations-officer.

Telegrafregimentet var for blødsødent til Anders smag. Der var for lidt krudt og kugler og for meget kommunikation, men han

befandt sig godt i det militære system med uniformer og rangbetænel.

Senere gik turen til Hærens Signalkorle i Fredericia, hvor han i 1996 blev udnævnt til løjtnant. Anders bliver beskrevet som en løjtnant med stor selvstændighed, der hævdede sig betydligt over sine lige. Fra 1997 til 2000 vog han officersgrunduddannelsen på Hærens Officersskole i smukke omgivelser på Frederiksberg Slot på hold 'Paludan-Müller'.

Sideløbende læste Anders virksomhedsøkonomi og den 1. januar 2000 blev han overført til Den Kongelige Livgardes kamptropper, hvor han et halvt år senere bliver udnævnt til premierløjtnant med varig ansettelse som tjenestemand under Forsvarsministeriet.

Året efter blev han for første gang sendt ud i en international mission, som delingsfører i Kosovo. I 2004 var han delingsfører i Irak og i 2007 stod han i spidsen for 131 mand i kampen mod Taleban som kompagnichef i Afghanistan.

Anders kendte til farerne ved at være soldat og være udsendt i krig. I et brev til sin mormor og morfar i december 2005, skrev han ærligt, hvilke naturlige dilemmaer det skabte at elske sit job og de udfordringer, der følger med et liv i uniformen.

"Når jeg har uddannet folkene i et år, bliver bataljonen udstationeret et eller andet eksotisk sted. Det ser lige nu ud til at blive Afghanistan, hvilket jeg håber på, så jeg kan se nyt land. Alternativet er nok Kosovo, hvor der efterhånden er ret kedeligt at være som soldat, idet det der ikke sker ret meget. Men det er jo dilemmaet i mit job. Hvis man vil have nogle spændende udfordringer, må man tage derhen, hvor der tillige er farligst at være," skrev han.

Anders fik sit ønske opfyldt og han blev tilmed kompagnichef.

MATTENS DÆMONER

Da Hold 4 overtog patruljebaserne fra bristerne, var det vigtigt for Anders Storrud at sætte sig i respekt overfor talebanerne og vise dem, at danskerne bestemte ikke vil blive noget hyggeligt bekendtskab. Den yderste patruljebase lå kun 200 meter fra Taleban og den grænse skulle omgående flyttes længere nordpå, så danskerne kunne

med i forreste linje, da Taleban blev presset tilbage. De lokale oprørere var på hjemmehærene i de meterhøje majsmarker og i døgløys var danskerne ekstra sårbare og udsatte for bagholdsangreb. Derfor besluttede Anders Storrud at indlede en reaktive natlige angreb, der ville give danskerne fordelene. Fjenden omtalte nu danskerne som 'The demons of the night' - nattens dæmoner.

Taktikken virkede og imens var Anders i gang med planlægningen af en ny mission. Anders opkaldte de offensive operationer efter planeter og med 'Operation Venus' skulle de danske soldater ødelægge en af Talebans morterstillinger og rense flere lokale bygninger for fjender. En mission, der skulle vise sig at blive skæbnesvangere.

FAMILIEFAR OG FODBOLDFAN

Det var til en fest på Amager, at Anders fandt sit livs kærlighed. Det var vennen Laurits, der havde inviteret og Anders faldt pladask for den tre år yngre Susie Christensen.

De to flyttede hurtigt sammen i en lejlighed i København. Senere flyttede de til Frederiksberg, hvor de blev gift og Trine kom til Verden. I 2005 købte de et parcelhus på Kamstrupvej i Rødovre. Susie og Anders havde ikke kun kærlighed til hinanden og deres datter. De delte også en stor kærlighed til fodboldholdet FCX. I Anders Storruds blå bog, for tiden i Kosovo, står der, at han nok var Verdens største FCX-fan og passionen var bestemt intens.

På læggen fik han tatoveret klubbens logo og soldaterkammeraten AT husker, hvordan han kunne finde på at hænge ud af vinduet med strittende fingre, når de kørte i bil forbi Brøndby Stadion, der er fjendens højborg.

"Det var ikke på en hooligan-agtig måde, men ligesom i militæret, var der en klar linje mellem de gode og de onde," siger AT.

Da Susie og Anders andet barn senere kom til Verden, fik han navnet 'Ståle'. Både som en hyldest til sit norske ophav, men også med en klar reference til FCXs norske cheftræner Ståle Solbakken.

For datteren Trine har FCX sidenhen fået en helt særlig betydning. Hun havde i mange år sæsonkort til hjemmeholdets kampe og ser stadig alle holdets kampe i TV.

"Jeg har mange gode minder forbundet

"Chefen er nede, chefen er nede. Baglæns ned til lima 4-1"

- AT, signalbefalingsmand

med FCX. Jeg kan huske, at min far lagde sig ned på gulvet, når FCX spillede, fordi han var så spændt over et eller andet i kampen. Den tatovering han havde på læggen, har jeg også overvejet at få. Jeg føler mig tættere på ham, når jeg tænker på fodboldklubben," fortæller Trine.

CHEFEN ER NEDE

- AFGHANISTAN, 15. OKTOBER 2007.

Solen skinner nådesløst ned på de danske soldater, der i fuld krigsuniform kæmper med varmen og en fjende, der denne dag i Helmand, kun har vist sig sporadisk i det svært ufermekommelige terræn. 'Operation Venus' er i gang og kompagniets tre delinger har siden morgenstunden stresset de fjendtlige oprørsmilitser i floddalen i Helmand-provinsen. Det er ud på eftermiddagen, da den erfarne vognkommandør Søren Standsen den pansrede mandskabsvogn på et højdedrag.

I horisonten løber en bjergkæde og fra mandskabsvognen, er der udsigt ned til Helmand-floden og den del af Green Zone som Taleban kontrollerer.

I det fjerne har de danske soldater observeret bevægelse i bjergene, men ellers har den fjendtlige aktivitet været minimal. Det har været en stille dag på den afghanske slagmark. Eller sådan næsten. En af delingens PMV'er er kørt på en gammel sovjetisk mine og sidder uhjælpeligt fast. Fra højdedraget i bætedyrets tårn står kompagnichef Anders Storrud i sin karismatiske postur. Over radioen holder han sig orienteret om 1. deling, der til fods er på vej op gennem dalen efter mødet med det sovjetiske forrådslevn.

Kort tid efter begynder de første granater at falde. Taleban har sendt et par morterer i retning af de danske soldater. Det er vildskud, der slår ned flere hundrede meter fra danskerne. Alligevel beordrer kompagnichefen alle mand ned i mandskabsvognene og giver besked på, at lugterne skal lukkes. Selv bliver han stående i tårnet for at sikre, at de sidste mænd kommer i sikkerhed. Med få minutters mellemrum lander flere mortergranater. Den ene rammer ned få meter fra lodret ned på højre side af køretøjet. Fra sin plads bag rettet kan Søren følge granaten det sidste stykke, inden den lander. Han kan se, det er en russisk 82 millimeter morter og han mener at huske, der på siden af den lysegrønne granat står russiske bogstaver. Den slår ned med et øredøvende smæld og får det tørre ørkenstøv til at hvirvle op.

Signalbefalingsmand AT står få meter fra

Anders Storrud (nummer to fra venstre) sammen med kammeraterne fra Hold 4 i Afghanistan. På Anders' venstre side ses Søren og AT, der var med i den pansrede mandskabsvogn, da Anders blev dødeligt såret. Foto: Privat

Anders Storrud og beskriver nedfaldet som 'et kanonslag i en støvsugerpose'.

Vognkommandør Søren tænker, at han ikke burde være i live. Han råber til de andre og spørger om alle er okay, men får i første omgang intet svar.

Han vender sig om og ser, at chefen er gledet livløs ned i vognen. Det bløder kraftigt fra Anders' Storruds hjelm og han er ikke ved bevidsthed.

"Chefen er nede, chefen er nede. Baglæns ned til lima 4-1," råber signalbefalingsmand AT til Søren, der straks sætter den medtagne mandskabsvogn i bagegear og kører de små 700 meter i retning mod læsehjælp. AT har ingen idé om, hvor hårdt medtaget hans chef er, og han forsøger efter bedste evne at standse blødningen, imens han melder en TI'er over radioen - en besked der på militærprog betyder, at kollegaerne skal gøre sig klar til at behandle en hårdt såret soldat.

JAGTEN PÅ BIN LADEN

For at finde ud af, hvorfor Anders Storrud stod i spidsen for 150 mænd i Afghanistan i 2007, skal vi tilbage til efteråret 2001. Eller nærmere bestemt den 1. september 2001. Her gik Verden i stå, da terroristerne kaprede fly og med ren ondskab startede en krig for rullende kameraer. Mere end 5000 mennesker mistede livet, da World Trade Center styrtede i grus og forsvarsmysteriet i Pentagon blev angrebet. Den amerikanske præsident George Bush bebudede straks, at USA ville gå i krig mod terror og mindre end en måned efter angrebene, der chokerede Verden, indledte USA militærakti-

onen Operation 'Enduring Freedom'.

FV's Sikkerhedsråd havde givet grønt til lys til, at en NATO-styrke skulle fjerne terroristredenen Al-Qaeda, som Taleban havde valgt at give husly i Afghanistan. Som allereede bakkede Danmark solidarisk op om krigserklæringen mod det fundamentalistiske Taleban-styre og det afghanske terrornetværk Al-Qaeda og dennes leder Osama Bin Laden.

I 2002 godkendte et flertal i Folketinget, at sende kampfly og soldater til Afghanistan for at støtte de amerikanske tropper og i årene efter, besluttede politikerne på Christiansborg gemagne gange at udvide det danske bidrag til den internationale sikkerhedsstyrke i Afghanistan.

Danmarks deltagelse blev gradvist optrappet og i juni 2007, besluttede Folketinget, at det danske bidrag skulle udvides yderligere. I Helmand-provinsen skulle der etableres en helt dansk bataljon, som led i den NATO-ledede sikkerhedsstyrke. Efter forhandlinger med briterne i området, blev det besluttet, at bataljonen skulle have ansvaret for 'Battle Group Center' i Helmand i den sydlige del af Afghanistan.

Helmand var helt nyt militærland for de danske tropper og mødet med området blev lige så hårdt som frygtet. Anders Storrud og resten af Hold 4 var med til at skrive danmarkshistorie, da de gik til angreb mod Taleban i den grønne floddal i Helmand-provinsen. Som de første danske soldater, siden de slesvigske krige i 1800-tallet, blev de kædet ud i længevarende offensive krigsoperationer.

INGEN TROEDE HAN KUNNE DØ

- AFGHANISTAN, 15. OKTOBER 2007.

I det danske hovedkvarter i Camp Bastion kommer feltpræsten løbende ind og fortæller til Kim Kristensen og næstkommanderende Mads Rahbek, at Storrud er såret i kamp.

Kim Kristensen går straks over i det taktiske operationscenter for at blive briefet om Anders tilstand. Det er alvorligt. Kim Kristensen får meldingen om en TI'er og sammen med en livvægt letter han kort tid efter fra Camp Bastion i en Chinook helikopter for at være i Sandford, inden mændene kommer tilbage fra Green Zone.

I den medtagne mandskabsvogn forsøger AT, og den øvrige besætning, at vaske chefens blod væk. En umulig opgave og AT vælger i stedet at lukke sine øjne og lukke ned mentalt. Hans tanker kredser kun om chefen og han forsøger at bilde sig selv ind, at det ikke er alvorligt. At chefen nok skal klare den, og at han snart er klar til at rabe 'angrib' og stå i spidsen for mændene. Det er ren benægtelse og han ved det godt, men han klynger sig til håbet. Over radioen vil den britiske oberst gerne vide, hvorfor det ikke længere er kompagnichefen, der giver meldinger.

"Det er mig der taler nu," svarer AT. Nu vidste briterne også besked. At det var kompagniets øverste chef, der var hårdt såret.

Kim Kristensen ankommer til pakrujebasen før delingerne og han briefet hele enheden. Han kan mærke, at alle har en stærk tro på, at Anders klarer den. Ingen tror, at deres chef kan dø, selvom Kim Kristensen

fortæller dem, at det er alvorligt. Resten af aftenen går med at håbe.

Langt fra krigens rødsler kan Liv mærke gulvet forsvinde under sig, da en kollega banker på døren og stikker hovedet ind midt under et møde på børnepsykiatrisk afdeling i Glostrup. "Der er telefon. Det er noget med Anders."

I røret får hun bekræftet sine bange anelser. Anders er hårdt såret. Liv tager straks ud til Susie og børnene på Kamstrupvej i Rødovre, hvor chefen fra Den Kongelige Livgarde er tilstede for at fortælle om situationen. Planen er at flyve Anders til England, hvor han skal behandles, men flere oplysninger har chefen ikke. Liv har allermost lyst til at være ved sin søns side, men hun ved godt, det ikke kan lade sig gøre. Tilbage er kun at håbe.

I Afghanistan er det først næste morgen, at den nedslående besked når lejren.

Da Kim Kristensen får et opkald fra Mads Rahbek, der er tilstede ved Anders Storrud på felthospitalet i Camp Bastion, har han sørgt for at gå lidt afstides. Han er mentalt forberedt på at få den værste besked, men hans egen reaktion overrasker ham alligevel.

"Kompagnichefen er afgået ved døden," lyder beskeden. Kim Kristensen sætter sig på hug og bryder sammen. Hans verden ramler sammen, men han ved, han må tage sig sammen. Anders' mænd skal have besked.

"Jeg kan huske mine tanker, mine følelser og mine fornemmelser. Alt står stadig klart fra den dag og mændenes reaktion var voldsom. Det lå i baghovedet på alle, at Anders

ikke kunne dø, men det var han. Død," fortæller Kim Kristensen.

Et fragment fra montergranaten havde boreet sig ind i venstre side af Anders' hjelm og videre ind i hjernen. Da kompagnichefen sank om i mandtskabsvognen, kom han ikke til bevidsthed igen. Hans hjerte slog faktisk, men hjernen var ødelagt. Der var håb om, at Anders kunne blive fløjet til England, så familien kunne tage afsked, men Anders kreative tilstand gjorde, at det ikke var muligt. Han blev erklæret død den 16. oktober 2007 klokken 10.59.

DET SIDSTE FARVEL

• DANMARK, OKTOBER 2007.

Lyden af den brummende Hercules blev langsomt stærkere. Efter en lang rejse var den store maskine nu klar til at lande. I mange år efter kunne Liv ikke tale den dirrende lyd af et transportfly. Den fik hende til at væmmes. I en stor og kold ankomsthall i Roskilde Lufthavn sad hun ikklædt sort tøj og ventede på Anders sammen med familien. Der var lagt rød løber ud til modtagelsesceremonien og et par bukke viste,

Efter en ceremoni i Camp Bastion blev Anders fløjet hjem til Danmark. Foto: Privat

hvor kisten skulle stilles. I Afghanistan havde soldaterne taget afsked med deres chef ved en lille mindebøjtidelighed og den 19. oktober blev der afholdt en mindegudstjeneste eller en såkaldt 'ramp ceremony' i hovedkvarteret i Camp Bastion. Heretter skulle Anders hjem og Søren og AT var ved deres chefs side, da den store Hercules lettede og fløj mod Danmark, hvor Anders skulle overdrages til Susie og Liv i Roskilde. Liv husker dagen som rædselsfuld. Hun vidste, at hendes søn lå i kisten, men det hele virkede så forbandet uvirkeligt, da soldatenkammeraterne i deres ørkenuniformer og alvorlige miner bar Anders stille ud af flyet. I hendes optik var det krigens meningsløshed, der blev illustreret i dens eneste form.

Efter modtagelsen i Roskilde blev Anders kørt til Retsmedicinsk Institut til flere undersøgelser. Det var også her, at familien kunne sige farvel og se Anders en sidste gang inden bisættelsen.

I et godt venteværelse på Retsmedicinsk Institut sad Liv, Susie, Carsten, Trine og Anders to brødre Ashbjørn samt Simon og veninde. Efter en halv time kom en portør og gjorde tegn til, at de godt måtte se An-

ders. Liv husker, at portøren var ubehæget. På en vrissende måde havde han gjort det klart, at de altså ikke kunne fjerne det sorte om Anders' øjne. Han var i forsvaret uden at nogle havde angrebet ham, men for Liv var det ligegyldigt. Der var ingen, der havde bedt dem om at ændre på Anders og hun ville ind for at se sin søn.

I kisten lå han iført sin ørkenuniform og med sin hat lidt på skrå. Han havde forbindelse om hovedet og to store mørke pandaøjne. Han lignede sig selv, bortset fra øjnene. Han var ikke forvredet i ansigtet eller så forkert ud. Han lignede Anders og for Liv var det en rar følelse at tage afsked ansigt til ansigt med sin søn.

Inden hun sagde farvel og ønskede ham en god sidste rejse, fandt hun en ring frem og lagde den ned i Anders skjortelomme. Det var en ring, som Liv havde haft i årtier og som hun altid havde på, når hun skulle ud og flyve, som et værn mod flyskræk. En slags talisman, som hun nu gav videre til sin søn. For på den rejse Anders nu skulle på, var der sikkert mere brug for den, tænkte hun.

dre dage føles det som i går. Det kommer helt an på, hvordan hun har det.

Det går ikke en dag, uden hun tænker på sin far. Han pryder også billedet på hendes bæggrundskærm på computeren, men der går efterhånden langt mellem de ture, hvor følelserne og angsten tager over. I folkeskolen kom de med jævne mellemrum. Sammenbruddene og grædturene. I skolen betød det, at hun ofte måtte gå hjem før skoledagen var omme. Det gik i en periode, men Trine vidste godt, at det ikke var en holdbar løsning, at gå hjem fra skole, hver gang hun blev ked af det og følte et savn efter sin far. Hun følte, at hun kunne tale med mor om alting, men det var svært at tale om far. Hun var bange for, at de begge ville blive ked af det og som 12-årig fortalte Trine derfor selv sin mor, at hun havde behov for at tale med en person, der ikke kendte hende, hendes far og den sorg, der havde ramt familien.

Hos en militærpsykolog fik hun den hjælp, som hun havde brug for. Her fik hun hjælp til at kontrollere sorgen og redskaber til, hvordan hun kunne tackle smerten, når den slog ned i hende. I den periode blev hun

overfortolker, jeg bare," siger Trine og smiler.

Hun husker mange ting, men hun ville ønske, at hun kunne huske meget mere. Hun har efterhånden også fået fortalt så mange historier om Anders, at hun er i tvivl om, hvorvidt hun selv har oplevet eller blot fået det fortalt.

"Jeg kan huske en dag, hvor han kom hjem med kamouflagemaling i ansigtet. Jeg blev bange, for jeg havde ikke set ham sådan før. Jeg husker også, at han altid havde militærtøj på. Når jeg lukker øjnene, så ser jeg ham i uniform. Det gør mig glad. Faktisk husker jeg kun gode ting om min far. At han smilende og altid legede med mig. Når jeg lukker øjnene står han tydeligt foran mig, men jeg kan ikke høre ham. Jeg kan ikke huske hans stemme og det kan godt ærgre mig," fortæller Trine, der også hungre efter noget nyt.

"Jeg husker de samme gamle minder og ser de samme billeder igen og igen. Det jeg savner mest er nok, at få noget nyt. Høre hans stemme igen og se ham smile til mig," fortæller Trine.

Hun har aldrig holdt sin fars død hemmelig. Det må for alt i verden ikke blive tabu og det har aldrig været sådan, at personer omkring hende ikke har måtte nævne Anders navn eller krigen i Afghanistan. At strikke to fingre i ørerne nyttede ikke noget og faktisk har det været dejlig befriende at tale åbent omkring både hendes far og den krig, hvor han gik forrest.

"Jeg har altid haft det bedst med at tale åbent om min far, men det var ikke sådan, at jeg rakte hånden op første skoledag i gymnasiet og fortalte min historie. Da jeg startede i gymnasiet lavede jeg en stor portretartikel om ham, for det har altid været vigtigt for mig, at det ikke blev tabu at snakke om ham eller krigen," siger Trine.

SÅ FORSVARSCHIEF I ANDERS

Som soldat var Anders Storrud udsendt tre gange. To gange som delingsfører i Kosovo og Irak og én gang som kompagnichef i Afghanistan. Det var meningen, at Anders skulle undervise på Hærens Officersskole, når han kom hjem fra Afghanistan. Hvor han siden kunne være endt ved lingen af gode grunde, men han havde et særligt talent, der kunne have ført ham til tops i det militære system. Anders drømte selv om at blive oberst i Kim Kristensens men, at Anders havde potentialitet til at komme helt til tops. Han kalder Anders for den bedste leder, han har arbejdet sammen med.

"Når jeg holder foredrag om ledelse, bruger jeg ofte denne sætning: 'Hvis du behandler dine soldater, som var det dine egne børn, vil de følge dig gennem de dybeste dale'. Den kommer fra den kinesiske filosof og militærstrateg Sun Tzu og passer perfekt på Anders. Det var lige netop det, han gjorde. Hvis mændene var i fare, og der opstod farlige situationer, var han modig. Han var derude, hvor det gjorde allermost ondt på soldaterne og derfor var han elsket," fortæller Kim Kristensen, der så en kommende forsvarschef i Anders Storrud.

"Hvis han kunne manøvrere sig op gennem systemet og finde sig selv til rette med en rolle, der også indebar kontorarbejde, kunne jeg godt se ham som forsvarschef," siger Kim Kristensen inden han fortsætter:

"Anders havde en dybde og en forståelse for at se helheden. Hvis nogen tror, at det at være krigshelt, bare er at råbe fremad og storme ud over stepperne, er det forkert. Anders tænkte i alle facetter og forstod det komplekse miljø. Jeg så ham som krigs- og som leder og han havde et lysende talent for begge dele. Samtidig talte han subtilt

hurtigt, moden og hun synes, veninderne var barnlige, når de diskuterede små hverdagsproblemer. Hvad var deres problemer sammenlignet med hendes tab.

"Jeg kan stadig godt få tvangstranker, men jeg er blevet bedre til at håndtere dem. Det jeg har været igennem har uden tvivl gjort mig stærkere. I de perioder, hvor jeg virkelig savner ham, kan der være nætter, hvor jeg ikke kan sove. I de perioder er jeg ofte bange for, at der skal ske noget med min lillebror. At jeg skal miste ham. Jeg er siktet på, at de tanker kan ledes tilbage til min fars død," fortæller Trine.

I dag er Trine 17 år, går i 2.g på Øregård Gymnasium og lever et helt almindeligt ungdomsliv med lektier, venner, fest og færver. Hun bor stadig i Rødovre sammen med sin lillebror Ståle, mor Susie og Susies mand Rany i et rækkehus på Rødovrevej.

På gymnasiet har hun valgt en linje med bioteknologi og drømmen er at læse veterinærmedicin på Københavns Universitet og senere uddanne sig til dyrlæge.

"Min far fortalte mig altid meget om dyr. Hvilket der var det hurtigste i verden og andre facts. Det har sat sig fast og måske er det grunden til, jeg vil være dyrlæge. Måske

engelsk, havde karisma og var fræk som en slagterhund. Anders havde det hele," siger Kim Kristensen.

AT er enig i, at Anders havde haft en stor karriere foran sig, hvis ikke han var faldet i kamp. AT søgte stillingen som signalbefalingsmand på Hold 4, fordi Anders Storrud skulle være kompagnichef. Han fortæller, at

"Man kunne mærke, han var anderledes. Han brød sig ikke om at sidde med ryggen til døren og han blev stiktosset, hvis andre ikke kørte ordentligt i trafikken. Han var mærket af krigen i Irak og stresset, da han kom hjem. Det fortog sig igen og jeg troede naivt på ham, når han sagde, at danskerne havde det bedste udstyr, de bedste soldater

"Militære enheder har altid haft behov for at samle sig om et enheds-symbol og Anders formåede at gøre Armadillo til mere end bare et kompagni-ærmemærke"

- Eric Lerdrup bourgeois, historisk leder

mange udelukkende kom til kompagniet på grund af Anders.

"Han var den type, hvor man tiende stille, når han trådte ind i rummet. Han tog ingen chancer, men kalkulerede risici og han gik aldrig på kompromis med mændenes sikkerhed," fortæller AT, der, sammen med andre soldaterkammerater, hvert år, på Anders dødsdag, mødes ved graven.

"Hans mænd så op til ham, de stod bag ham og de var klar til at ofre sig for ham. Ligesom han ville for dem. Da han blev ramt i Afghanistan, ventede han netop på sine mænd som den sidste. Det var sådan han var," siger AT.

MÆRKET AF KRIGEN

- BABY, 2018.

Et stort mindehæfte bliver lagt forsigtigt frem på bordet. Der er højt til loftet i den store opholdstue, der engang fungerede som byskole for de lokale børn, men som i dag er Livs hjem på Søndre Landevej i Råby, godt otte kilometer fra Møns Klint.

Den store bog er fyldt med avisudklip, breve og billeder af Anders i uniform. Det er flere år siden, Liv sidst har haft bogen fremme, men hun er glad for den.

"Den er fyldt med baggrundsviden og god, hvis man vil mindes," siger Liv. Til oktober er det 11 år siden Anders faldt i kamp. Krig har altid fyldt Liv med væmmelse, men hun bakkede op om sin søns valg og hun vidste han var dygtig til det, han arbejdede med.

"Vi prøvede på alle mulige måder at fortælle om andre studier, men det var ligesom at hæle vand på en gås. Jeg synes ikke om krig og om at slå folk ihjel. Han vidste godt, at hans mor var lidt blødsøden, men han ville i militæret og det bakkede vi op om," husker Liv.

For Anders var det vigtigt at forsvare sit land, rejse ud i Verden og gøre en forskel. Han ville ikke bare sidde bag et skrivebord, men ud i felten, ud til verdens brændpunkter og få jord under neglene og mærke pulsen dunke i bindingen.

"Det lå i hans natur. Han var nysgerrig og havde en voldsom dedikation for alt, hvad han foretog sig," fortæller Liv, der også husker, at Anders var god til at fortælle om sine oplevelser, når han var med sin mor. Efter krigen i Irak var det dog en anden søn, som Liv fik hjem.

I dag er 'Armadillo' et af de stærkeste symboler på internationale operationer i nyere tid. Armadillo-basen kom til Verden i 2008, men begrebet og logoet skabte Anders Storrud allerede tilbage i 2002 under sin første internationale mission. I Kosovo, i det tidligere Jugoslavien, var han delingsfører for et kompagni fra Den Kongelige Livgarde. Det var under denne udsendelse, at Anders for alvor viste, at han havde evner til at lede. Han fik ros for en proaktiv tilgang til opgaveløsning og fungerede flere gange som kompagniets næstkommanderende.

Med sit store engagement skabte han også et fantastisk sammenhold blandt soldaterne. At de øvrige delinger havde splinternye køretøjer, gjorde han heller ikke til et problem. I stedet gjorde han en dyd ud af at høre delingens ældre mandskabsvogne, de såkaldte PMV'ere. De store kampvogne, der ligner

daalen. Fra det nordlige og højere punkt ville de med en buse samtidig få et langt bedre overblik over floddalen og det ville øge sikkerheden for de tusindvis af indbyggere, der boede i Gereshtk. Anders nåede aldrig at se sin plan blive ført ud i livet. Basen blev døbt 'Armadillo' som en direkte hyldest til kompagnichefen.

den nordlige og højere punkt ville de med en buse samtidig få et langt bedre overblik over floddalen og det ville øge sikkerheden for de tusindvis af indbyggere, der boede i Gereshtk. Anders nåede aldrig at se sin plan blive ført ud i livet. Basen blev døbt 'Armadillo' som en direkte hyldest til kompagnichefen.

bæltebly - eller på amerikansk - Armadillo. Andre kaldte de store gamle kampvogne for forrådsøgler og Storruds panserminierdeling for en anakronisme og et upassende leyn fra fortiden, men ikke Anders.

Han satte en ære i at køre det bælteblyende og osende bæs af en krigsmaskine. Bælteblyet, der var skabt til at bringe enheder fremad på slagmarken og udøve ravage på sin vej, men som i Kosovo i højere grad var et transportmiddel.

Delingen kunne samles om bælteblyet og Anders fik syet logoer, som delingen kunne få på uniformerne. Han forstod soldaternes udgangspunkt og vidste, at de var et skæbnefællesskab, der havde brug for at stå sammen og være sammen om noget. Med logoet havde delingen nu et særligt bånd og Armadillo-begrebet tog Anders med videre til Irak i 2004, hvor han ligeledes var delingsfører. Det enkle logo af det lille bæltebly er siden blevet mytisk.

"Militære enheder har altid haft behov for at kunne samle sig om 'et enhedssymbol' og Anders formåede at gøre Armadillo til mere end bare et kompagni-ærmemærke. Det er et helt særligt skæbnefællesskab og sammenhold, der kom til udtryk i mærket," fortæller

I alt har 43 danske soldater mistet livet i Afghanistan siden 2002. Langt de fleste faldt i Helmand-provinsen i årene 2007-2013. Foto: Privat

Anders Storrud fik en militær bisættelse fra Garisonskikken den 24. oktober 2007. Foto: Privat

Liv Storrud blader i den store mindebog, hvor hun har samlet avisudklip, breve og billeder af sin søn. Foto: Privat

Eric Lerdrup Bourgois om Armadillo-logoet, der lever videre og stadig bliver tildelt, når Storruds gamle kompagni er udsendt i internationale operationer.

HOLD STORRUD

I Den Kongelige Livgarde har Anders Storrud også en helt særlig status. I den brede befolkning er han fuldstændig ukendt. For mens sportstjerner bliver hyldet som hel-

rollemodel og navnefader til en officersklasse. Med det kommende hold Storrud og de mange hold, der vil komme efter, får Hærens Officersskole endnu en fornem rollemodel i rækken af danske helte," lød det blandt andet fra chefen for Hærens Operative Kommando, generalmajor Niels Henrik Bundsgaard tilbage i 2007.

Det første hold af kadetter har siden afsluttet deres uddannelse og i foråret 2017

"Vi er navngivet efter en soldat, der havde en kløgt, var utrolig dygtig og som havde en moral og etik, der var ulastelig. Det betyder noget for mig, at gå på 'Hold Storrud'"

- Martin Søby Mikkelsen, kadet

te for deres præstationer, er det anderledes med soldater, der drager i krig for deres land. Her er soldaternes indsats ikke noget, der får danskerne til at klappe med Dannebrog, men ét sted i landet kan Anders Storruds efterladte og tidligere soldaterkammerater være helt sikre på, at Anders bliver betragtet som en helt. På Hærens Officersskole på Frederiksberg Slot hænger der billeder af Anders Storrud i klasselokalene og på Anders Storruds fødselsdag den 22. april kom den afdøde major i 2007 i fornemt selskab med Helgesen, Jessen, Læssøe, Anker, Paludan-Müller og Bennike.

Alle værdige repræsentanter fra de slesvigske krige og 2. Verdenskrig. Officerer og chefer, som har stået som rollemodeller for det danske officerskorps i årtier.

På Slotspladsen på Frederiksberg Slot blev han hyldet ved en parade og de nye kadetter på linjeofficeruddannelsen blev i samme ombering døbt 'Hold Storrud' til ære for den faldne major.

"Jeg kan ikke forestille mig nogen bedre

en moral og etik, der var ulastelig. Det betyder noget for mig, at gå på 'Hold Storrud' og det giver mig mere at være opkaldt efter ham end at være opkaldt efter en officer, der var med i de slesvigske krige. Det betyder de historiske omgivelser sammen med de operationer, vi er ude at løse lige nu," siger Martin, der selv drømmer om at blive kompagnichef.

"Det er den ultimative prøve og et enormt stort ansvar. Det kan godt være, at jeg kan få mine mænd med ud den ene dag, men hvad med dagen efter? Her synes jeg, Anders Storrud er et godt eksempel på, hvad gode lederevner og et menneskeligt overskud betyder. Anders mænd var parate til at gå gennem ild og vand for deres chef. Det viser, hvor vellidt han var," siger Marvin.

DØDE FOR DET HAN ELSKEDE - GARNISONS KIRKEGÅRD, 2018.

Trine sætter sig ned og kigger på sin fars gravsten. I baggrunden blafrer det amerikanske

kanske flag fra den Amerikanske ambassade stille i vinden. Anders Storrud døde i en krig, som USA førte an i og på gravstenen står der 'Faldet i Afghanistan'. Ordene er skrevet med hvide bogstaver på den grå gravsten. Det eneste, der er markeret med sort, er Armadillo-logoet.

Trine ville ønske, at hendes far kom gående rundt om hjørnet, tog hende i armene og løftede hende op, som han havde gjort, da hun var lille. Der er så mange ting, hun gerne ville fortælle ham og foretage sig sammen med ham, men hun ved, at han er et andet sted nu. Og når han nu skulle dø, så var det bedst at han faldt i kamp.

"Min far levede og åndede for militæret og hvis han kunne have valgt en måde at dø på, så tror jeg, han gerne ville være faldet i kamp. Det var bedre, at han døde i krig, end hvis han var død i en trafikulykke eller var død af en sygdom. Det er lidt underligt at sige, men jeg ved, at han døde for det han elskede."

SÅDAN ER ARTIKLEN BLEVET TIL:

Jeg mødte selv Anders Storrud i 2006. Som pædagogmedhjælper passede jeg Anders' datter Trine i Børneinstitutionen Egegården på Voldumvej. Når Anders afleverede Trine om morgenen, var han en af den slags personer, man bare ikke kunne lade være med at lægge mærke til. Han var næsten altid iført uniform og han havde en udstråling, der rakte langt ud over medaljerne på den.

Jeg husker især tatoveringen på læggen med logoet af FCX-løven. Som tilhænger af rivalerne fra Vestegnen var det ofte fodbold, vi talte om, når Trine blev afleveret. Jeg vil ikke sige, at jeg kendte Anders, men han gjorde alligevel et stort indtryk på mig, at jeg lige siden hans død, har haft et ønske om at fortælle, hvem soldaten og familiefaderen Anders Johan Stæhr Storrud var. Hvilke bevæggrunde han havde for at gå i krig og hvad der skete, da han faldt i kamp. Et hyldeskriv til en mand, der ofrede sit liv for det han troede på.

Artiklen bygger på interviews med Anders Storruds mor, Liv Storrud, Anders datter Trine, soldaterkammeraterne AT og Søren (deres fulde navne er avisen bekendt) samt Kim Kristensen, der var chef for den danske bataljon i Afghanistan.

Historisk leder ved Den kongelige Livgarde, Eric Lerdrup Bourgois, skolekammeraten Laurits Laursen og Martin Søby Mikkelsen, der er elev på 'Hold Storrud' på Hærens Officersskole.

Herudover er Kim Hundevadts bog om Danmarks krig i Afghanistan. I morgen angriber vi igen' og Kim Kristensens ledelsesbog 'Følg mig' brugt som inspiration. Alle kilder har haft artiklen til gennemsyn.

- Christian Vælsted